

HARTAY CSABA

Nem enged

*Valamiféle belakhatatlan terasz.
A sosem ér rá senki lombsustorgásával.
Alkalmak és időpontok tülekednek árván.
Nincs érkezés, csak vak várakozás.
Hogy majd egy távoli nyárban.
Hogy majd egy távoli életben, újra ifjúságban.
Önsajnálásban, önvádban.
Önbazugságban.*

*Mit akarunk a nyártól?
El kellene végre fogadni, hogy lángoló sörényű.
Befoghatatlan. Nem enged becézést.
Sem utálatot. A nyár én vagyok.
Akkor születtem, akkor indulok.
Part vár, persze, tükörrel, csillogással.
Az éjszaka szalagja a folyó felett úszik.*

*Bevallom, félelemmel jártam a kertben.
Összeérő fenyőgallyak közé préselve lépteim.
Nem is vagyok nyár, csak egy nebezülő alkony.
Viharközeli, rebbenetlen szárnysegéd.*

Felé

*Ma még negyvenéves.
Holnap már negyvenegy.
A tudatom egy évet öregszik egyetlen nap alatt.
A testem kilép ebből, az nem én vagyok.
Gyakran nézem végtagjaim.
Ezekkel a kezekkel ölni is lehetne.*

*Ölöm éveim.
Éveim ölnek engem.
Szeretettel kínoznak egyforma változások.
Mutass egy órát, amelyiknek emberarca van.
Mutass egy emberarcot, amelyik nem késik, nem siet.
Bőrminták úthálózata egyetlen gócpont felé.*

*Éves vagyok. Egységnyi idős.
Évtizedek óta fiatalként élni.
Srácként gubbasztani
a magamra zárt időkapszulában.
Még annyi minden jöhet.
Már annyi mindent mesélhetnék, milyen volt.*

*A tizenévek sárgák.
A huszonévek narancsot kiáltanak.
A harmincas vajfehér.
A negyven fekete, akár egy varjú álma.
Az ötven már kivilágosodni látszik.
A hatvan kék, a hetven zöld, a nyolcvan ismét sötét.*

Nincs tizedik évszak

*Kivonni, amit összeadnánk.
Elvinni magunkkal a maradandót.
Szétosztani a szorzott veszteséget.
Parázsból vett törzsek utolsó színkiáltásaival.
A vöröset, az izzó halhatalant. Nincs parázs.
Tudja-e az évszak, minek nevezzetek.
Május nevű holtam, rongybabám.
Alattomos idő ferde tengelye.*

*Addig számolok, amíg a nullák hangvillái zengnek.
Mert minden némaság öblében van egy hajó.
Egy beérkezett elkésés. Kabinrejtelem.
Kivonni, amit összeadnánk.
Elvinni magunkkal a maradandót.
Szórni, hirdetni saját múltunk.
De az utolsó kiállítás erkélyfüggő.
Visszalapozható az élmény elsőbbsége.*

*Kilenc évszakot vittem magammal, mind kóróvá vált.
Lélegezz, lélegezz, nem hagyhatod itt üres vászontáskád.
Nem léteztünk egymás mellett, mint fasorból kilöttek.
Tobozbegyek zárják el előlünk a tűlevelek zöldjét.
Nyitott hangkapuk, de mi csak a hallgatás maradásában.
Lakatolt birodalmak, hogy működik nélkülünk is a jövő.
Nincs tizedik évszak. Az ismétlés korhaszt el.*